

Arrest

nr. 112 358 van 21 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2012 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 27 november 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing instelt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wordt verworpen. Bij arrest nr. 101 599 van 25 april 2013 weigert de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 24 juni 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 1 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 1 juli 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 September 2006;

Overwegende dat

persoon die verklaart te heten S(...) A(...)

geboren te Morkekkel, op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.06.2013

Overwegende dat betrokkene op 01.10.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.11.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 29.04.2013 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 24.06.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een wapenvergunning voor een Kalajnikov dd. 03.2011 voorlegt. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij als automechanieker gewerkt zou hebben bij de Amerikanen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij een wapenvergunning zou hebben gekregen van de Amerikanen, waarna hij een wapen aankocht en het laten registreren zou hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze beweringen te staven. Overwegende dat betrokkene een kopie van de taskara van zijn vader 'A(...) M(...)' voorlegt dd. 03.03.1980. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene aan de hand van de taskara van zijn vader zijn afkomst van het dorp en het district wil bewijzen. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing (dd. 27.12.2012 p.2-3) reeds stelde dat: "Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U verklaart immers dat u 8 jaar in Jalalabad gewoond en gewerkt hebt bij de garage van J. U. 5, 7 en 8). Hieruit dient besloten te worden dat de stad Jalalabad een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar het district Sherzad van de provincie Nangarhar. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijken, naast uw vermeende problemen met de Taliban, geen elementen die een verblijf in Jalalabad onmogelijk zouden maken. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u kende met de Taliban, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen." Overwegende dat betrokkene een aangifte bij het districtshuis + bevestigingsbrief van dorpsoudsten, dorpsraad en districtshuis (ook doorgestuurd aan veiligheidsdienst en opsporingsdienst) dd. 11.04.2013 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een bruine enveloppe en een EMS-waybill dd. 29.05.2013 voorlegt waarin bovenstaande documenten door zijn oom M(...) naar hem zouden zijn gestuurd. Overwegende dat deze enveloppe + EMS-waybill enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedood zal worden door de Taliban, net zoals zijn vader. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij en zijn familie beschuldigd zouden worden van samenwerking met de Russen omdat zijn vader met de Russen zou hebben samengewerkt. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Taliban ook van plan zou zijn om hem neer te schieten. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij ernstige medische problemen zou hebben (pijn aan de benen en problemen met de nieren). Overwegende dat betrokkene een brief van Fedasil dd. 21.06.2013 omtrent zijn medische toestand voorlegt. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te

onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn advocaat ook al een video van de dood van zijn oom A(...) K(...) zou hebben voorgelegd en ook een foto van zijn oom. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij één a twee keer per maand contact zou hebben met zijn broer en zijn oom. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer dreigbrieven zou hebben ontvangen waarin het adres van betrokkene geraagd wordt. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn moeder en zijn broer verhuisd zouden zijn naar zijn oom M(...). Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 18.12.2012 & 29.05.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3, § 2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De verzoeker maakt tevens gewag van een beoordelingsfout.

3.1.1 Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 01.07.2013 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd, is niet op een voldoende wijze voldaan.

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

Deze vereisten van motivering viseert zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing. (Zie Cass., 18 december 1996)

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

" De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen" (vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht. Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is.

Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken ging in de fout door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een nieuwe asielaanvraag in België niet verantwoorden. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met de motiveringsverplichting. Het staat buiten kijf dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan standaardformuleringen, zonder dat zij dit dossier concreet heeft onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoeker ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken. (R.v.St. nr. 100.572 van 7 november 2001). Het staat buiten kijf dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout werd gemaakt, door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker nieuwe stukken heeft voorgelegd, die enkel en alleen maar omdat ze een zogenaamd "gesolliciteerd karakter heeft" niet in overweging werden genomen. Verzoeker wijst erop dat ieder bewijsstuk in se gesolliciteerd karakter heeft. Het gegeven dat verzoeker de documenten maar in zijn eerste procedure diende te vertonen, kan geen argument zijn waarmee rekening kan worden gehouden. Dit is al te gemakkelijk. Ook de taskara van zijn vader dient aanzien te worden als een bewijsstuk en kan niet zomaar ter zijde geschoven worden. Ook de andere documenten worden zomaar ter zijde geschoven onder het mom dat ze een gesolliciteerd karakter hebben. De dienst vreemdelingenzaken heeft gewoon nagelaten onderzoek te verrichten naar de door verzoeker voorgelegde documenten. Dit kan niet aanvaard worden. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen die hij afgelegd heeft en is van oordeel dat er zeker bewijsstukken werden voorgelegd die deze staven.

De motivatie dat er geen nieuw element werd aangebracht in de nieuwe asielaanvraag is fout en onvoldoende. De beslissing tot weigering de verklaring in aanmerking te nemen, wordt vernietigd (R.v.St. nr. 56.999, 13 december 1995 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev.dr.etr. 1996, 384, noot; T.Vreemd. 1996, 36, noot DE MOFFARTS. G J

Verzoeker deed heel wat inspanningen om bijkomend stukken te verzamelen. Er werd door de dienst vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening hiermee gehouden."

3.1.2 Wat de aangevoerde schending van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 3, § 2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 betreft, stelt de Raad vast dat de verzoeker in zijn betoog nergens toelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

De Raad benadrukt dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Bij gebreke aan enige verdere toelichting ter zake, is het middel niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 3, § 2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 betreft.

3.1.3 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor het bepaalde in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens

heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt tevens gemotiveerd waarom de door de verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte elementen niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Hierbij wordt tevens, onder verwijzing naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat aangezien aan de verzoeker reeds op 18 december 2012 en 29 mei 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en hij hieraan geen gevolg gaf, de termijn om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op zeven dagen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, dat de argumenten van de verzoeker geenszins worden genegeerd en dat in tegendeel zeer concreet wordt ingegaan op elke verklaring en elk document dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag naar voren bracht. De bestreden beslissing bevat hieromtrent immers de volgende, uitdrukkelijke motieven: *“Overwegende dat betrokkene een wapenvergunning voor een Kalajnikov dd. 03.2011 voorlegt. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij als automechanieker gewerkt zou hebben bij de Amerikanen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij een wapenvergunning zou hebben gekregen van de Amerikanen, waarna hij een wapen aankocht en het laten registreren zou hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze beweringen te staven. Overwegende dat betrokkene een kopie van de taskara van zijn vader 'A(...) M(...)' voorlegt dd. 03.03.1980. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene aan de hand van de taskara van zijn vader zijn afkomst van het dorp en het district wil bewijzen. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing (dd. 27.12.2012 p.2-3) reeds stelde dat: "Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U verklaart immers dat u 8 jaar in Jalalabad gewoond en gewerkt hebt bij de garage van J. U. 5, 7 en 8). Hieruit dient besloten te worden dat de stad Jalalabad een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar het district Sherzad van de provincie Nangarhar. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijken, naast uw vermeende problemen met de Taliban, geen elementen die een verblijf in Jalalabad onmogelijk zouden maken. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u kende met de Taliban, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen." Overwegende dat betrokkene een aangifte bij het districtshuis + bevestigingsbrief van dorpsoudsten, dorpsraad en districtshuis (ook doorgestuurd aan veiligheidsdienst en opsporingsdienst) dd. 11.04.2013 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een bruine enveloppe en een EMS-waybill dd. 29.05.2013 voorlegt waarin bovenstaande documenten door zijn oom M(...) naar hem zouden zijn gestuurd. Overwegende dat deze enveloppe + EMS-waybill enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedood zal worden door de Taliban, net zoals zijn vader. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij en zijn familie beschuldigd zouden worden van samenwerking met de Russen omdat zijn vader met de Russen zou hebben samengewerkt. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Taliban ook van plan zou zijn om hem neer te schieten. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij ernstige medische problemen zou hebben (pijn aan de benen en problemen met de nieren). Overwegende dat betrokkene een brief van Fedasil dd. 21.06.2013*

omtrent zijn medische toestand voorlegt. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn advocaat ook al een video van de dood van zijn oom A(...) K(...) zou hebben voorgelegd en ook een foto van zijn oom. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij één a twee keer per maand contact zou hebben met zijn broer en zijn oom. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer dreigbrieven zou hebben ontvangen waarin het adres van betrokkene geraagd wordt. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn moeder en zijn broer verhuisd zouden zijn naar zijn oom M(...). Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd." Op basis van deze vaststellingen concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris over alle aangebrachte gegevens samen dat "bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980" zodat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat dan ook om vast te stellen dat van enige standaardformulering, zoals de verzoeker beweert, geen sprake is.

De verzoeker maakt thans op geen enkele wijze aannemelijk dat de motieven voor het niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag niet pertinent of draagkrachtig zouden zijn. De enkele en vage mening van de verzoeker dat hij wel degelijk bewijsstukken heeft naar voor gebracht om zijn verklaringen te staven, is uiteraard onvoldoende om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De verzoeker toont dan ook geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.1.4 Waar de verzoeker zich beroept op een beoordelingsfout vanwege de gemachtigde van de staatssecretaris, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoeker heel algemeen blijft in zijn betoog. Hij betreft zijn betoog immers niet duidelijk op de onderscheiden motieven van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag meerdere stukken voorlegde en verschillende verklaringen aflegde. Elk van deze stukken en verklaringen worden in de bestreden beslissing in rekening genomen en er wordt telkens *in concreto* gemotiveerd waarom deze elementen niet aanvaard kunnen worden in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De algemene stelling van de verzoeker dat de door hem aangebrachte stukken enkel en alleen worden afgedaan onder het mom dat ze een gesolliciteerd karakter vertonen, vindt geen steun in de duidelijke motieven van de bestreden beslissing zoals hoger geciteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat slechts van één welbepaald stuk wordt geoordeeld dat het een gesolliciteerd karakter heeft. Het gaat hier met name om de aangifte bij het districtshuis en de daarbij horende bevestigingsbrief vanwege de dorpsoudsten, dorpsraad en districtshuis. Waar de verzoeker niet ontkent dat dit stuk een gesolliciteerd karakter heeft, toont hij evenmin *in concreto* aan waarom dit stuk in weerwil van zijn gesolliciteerd karakter, toch als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd derwijze dat verweerders conclusie "dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980" wat dit stuk betreft niet zou opgaan.

3.1.5 De Raad wijst er voorts op dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen, de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien

moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich aldus in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In zoverre de verzoeker met zijn kritiek dat de verweerder nagelaten heeft de voorgelegde documenten te onderzoeken, erop zou doelen dat de verweerder deze documenten inhoudelijk diende af te toetsen aan de voorwaarden voor toekenning van de vluchteling- dan wel de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad er op dat zulks niet tot de bevoegdheid van de verweerder behoort.

3.1.6 Waar de verzoeker meent dat de taskara van zijn vader een bewijsstuk uitmaakt, gaat hij eraan voorbij dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker niet het origineel van de taskara van zijn vader overmaakte, maar slechts een kopie. De verzoeker maakt met zijn betoog dan ook geenszins aannemelijk dat de verweerder een beoordelingsfout maakte door in de bestreden beslissing te stellen dat *“betrokkene een kopie van de taskara van zijn vader 'A(...) M(...)' voorlegt dd. 03.03.1980. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan”*. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat aan de kopie van de taskara ten onrechte geen bewijswaarde werd toegekend, noch toont hij op enige concrete wijze aan dat deze kopie een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De loutere en eenvoudige affirmatie dat dit document moet aanzien worden als een bewijsstuk kan uiteraard niet volstaan om een beoordelingsfout van de verweerder aan te tonen. Bovendien kan de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen worden gevolgd. Immers kan de authenticiteit van een kopie niet worden nagegaan aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om geen bewijswaarde toe te kennen aan de kopie van de taskara van verzoekers vader die door de verzoeker werd neergelegd.

Aangezien artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt dat nieuwe gegevens “ernstige aanwijzingen” moeten bevatten, kan ook de bewijswaarde van een document mee in rekening worden genomen in de beoordeling van de bij verzoekers tweede asielaanvraag voorgelegde stukken. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing”

inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de verweerder de kopie van de taskara van zijn vader ten onrechte niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft weerhouden.

3.1.7 De verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn algemene stellingname dat er geen rekening mee kan gehouden worden dat een stuk in de eerste asielprocedure diende te worden vertoond. Immers bepaalt artikel 51/8 van de vreemdelingenwet duidelijk dat *“De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”*. Wederom laat de verzoeker overigens na om deze kritiek te betrekken op de concrete motieven voor het niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

3.1.8 Concluderend stelt de Raad vast dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij zijn tweede asielaanvraag, in weerwil van het oordeel van de verweerder, elementen heeft aangebracht die voldoen aan de onder punt 3.1.4 weergegeven drievoudige cumulatieve voorwaarde om “nieuwe gegevens” uit te maken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoeker (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De verzoeker toont met zijn betoog aldus niet concreet aan dat de verweerder bij het niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag een beoordelingsfout zou hebben gemaakt.

3.1.9 Het eerste middel is dienvolgens ongegrond.

3.2 In een tweede middel beroept de verzoeker zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verschaft dienaangaande de volgende toelichting:

“Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de aangevoerde gegevens te controleren en heeft zij onmiddellijk beslist om een weigering tot in overwegingname uit te vaardigen. Er wordt dus geen enkel onderzoek gedaan, zodat van een redelijk onderzoek geenszins sprake kan zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken verschuilt zich achter het zogenaamd gesolliciteerd karakter van de voorgelegde bewijzen. Op deze wijze kan geen enkel bewijs van feitelijkheden worden voorgelegd. Het feit dat een bewijsstuk een gesolliciteerd karakter heeft, is op zich geen reden om het zonder meer te verwerpen.

De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zijn aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet verantwoord motiveert. Het redelijkheid - en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. Dit is in casu geenszins het geval. De nieuwe stukken werden zonder meer van tafel geveegd, onder de mom van een gesolliciteerd karakter. Er kan in deze niet ontkend worden dat verzoeker heel wat inspanningen heeft geleverd om zijn verhaal te staven.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het asieldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot weigering tot in overwegingname in hoofde van verzoeker zijn besloten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van de weigering tot in overwegingname zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, dient opgemerkt te worden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, immers slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Waar de verzoeker stelt dat de verweerder onmiddellijk is overgegaan tot een weigering van in overwegingname van zijn tweede asielaanvraag zonder een onderzoek te doen en zijn gegevens te controleren zodat van een redelijk onderzoek geen sprake is, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 3.1.4. Aangezien de verweerder, gelet op het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, niet over de bevoegdheid beschikt om de aangehaalde elementen aan een daadwerkelijk inhoudelijk onderzoek te onderwerpen en te oordelen of deze elementen al dan niet in aanmerking kunnen komen voor de toekenning van de vluchtelingen- dan wel de subsidiaire beschermingsstatus, is de kritiek van de verzoeker niet dienstig. Het loutere gegeven dat een meervoudige asielaanvraag niet in overweging wordt genomen wanneer vastgesteld wordt dat de verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht, is een correcte toepassing van de wettelijke bepalingen ter zake en maakt geenszins een onzorgvuldig handelen of een onredelijke beoordeling uit.

Voorts beperkt de verzoeker zich in zijn betoog wederom tot de loutere bewering dat zijn nieuwe stukken zonder meer van tafel worden geveegd onder het mom dat zij een gesolliciteerd karakter vertonen. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, heeft de verweerder in de bestreden beslissing duidelijk geantwoord op elk van de door de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aangebrachte stukken en verklaringen. De bestreden beslissing bevat onderscheiden redengevingen waarom elk van deze stukken en verklaringen niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kunnen in aanmerking worden genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat slechts van één welbepaald stuk wordt geoordeeld dat het een gesolliciteerd karakter heeft. Het gaat hier met name om de aangifte bij het districtshuis en de daarbij horende bevestigingsbrief vanwege de dorpsoudsten, dorpsraad en districtshuis. Waar de verzoeker niet ontkent dat dit stuk een gesolliciteerd karakter heeft, toont hij evenmin *in concreto* aan waarom dit stuk in weerwil van zijn gesolliciteerd karakter, toch als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd derwijze dat verweerders conclusie *“dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”* wat dit stuk betreft niet zou opgaan.

Met de loutere affirmatie dat hij veel inspanningen heeft geleverd om zijn verhaal te staven, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen uit zijn tweede asielaanvraag ten onrechte niet bij zijn beslissing in rekening zou hebben genomen. Evenmin toont hij hiermee aan dat de verweerder in kennelijke onredelijkheid zou zijn gekomen tot zijn besluit dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat deze asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (*cf.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereid hebben of dat hij met welbepaalde relevante elementen die hem ter beoordeling werden voorgelegd, geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 Het derde en laatste middel is genomen uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Hierbij wordt de volgende toelichting gegeven:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Geneve 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. etr. 2001, 469, noot -)

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling, ingeval van terugkeer.

Verzoeker wijst er dan ook terecht op dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens [EVRM], Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Afghanistan zal dit bovendien een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker, Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan de verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, *in casu* Afghanistan. De Raad stelt echter vast dat de verzoeker volledig in gebreke blijft om met concrete elementen of bewijzen aan te tonen op welke manier zijn terugkeer een schending

van artikel 3 van het EVRM zou kunnen uitmaken. De verzoeker kan niet volstaan met de loutere en bijzonder vage bewering dat hij opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE